

DISCOVERY SERIES

เมื่อ ภัยร้าย
WHEN TRAGEDY STRIKES
จุดจบ

เมื่อภัยร้ายจู่โจม

When tragedy strike

พบความมั่นคงในโลกที่ไม่มั่นคง

โดย

ทิม แจ็คสัน

คำนำ

เมื่อภัยร้ายจู่โจม

ในทุกวันนี้เมื่อเราลืมตาตื่นขึ้น คงไม่อาจปฏิเสธได้ว่าข้อมูลข่าวสารเรื่องภัยพิบัติทางธรรมชาติ และเหตุสะเทือนขวัญรูปแบบต่างๆ ที่ถูกรายงานผ่านสื่อ นับวันดูจะมีมากขึ้น และใกล้ตัวเรามากขึ้นเรื่อยๆ ทั้งในรูปแบบที่คาดการณ์ได้และที่เกิดโดยไม่คาดคิด

หนังสือเล่มนี้เขียนจากเหตุโศกนาฏกรรมช็อกโลก 9/11 ในปี 2001 ซึ่งแม้เหตุการณ์จะผ่านมาหลายปีแล้ว แต่คำแนะนำและแง่คิดถึงผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นภายหลังเหตุสะเทือนขวัญต่างๆ ยังสามารถนำมาปรับใช้ได้กับภาวะ

การณ์ของโลกในปัจจุบัน เพื่อเราจะตอบสนองได้อย่างมี
สติปัญญา หากต้องเผชิญหรือให้ความช่วยเหลือผู้คนหรือ
ครอบครัวของผู้ประสบเหตุที่อยู่รอบข้างเรา

พันธกิจ ODB อธิษฐานที่เนื้อหาในหนังสือเล่มนี้จะมี
ส่วนช่วยหนุนน้ำใจ เสริมกำลังให้กับใครก็ตามที่ต้องผ่าน
เหตุการณ์ความสูญเสียในรูปแบบต่าง ๆ ไปได้ด้วยความ
เชื่ออันแน่วแน่และความหวังในพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้
เป็นเจ้าของเรา

ทีมบรรณาธิการ

สารบัญ

บทนำ

บทที่หนึ่ง

ลักษณะพื้นฐานของโศกนาฏกรรม 15

บทที่สอง

เผชิญความอ่อนแอของตัวเองอย่างไร 21

บทที่สาม

โศกนาฏกรรม : พรากอะไรไปจากเรา 31

บทที่สี่

โศกนาฏกรรม : ทิ้งอะไรไว้ให้เรา 42

บทที่ห้า

โศกนาฏกรรม : สอนอะไรเรา 53

บทที่หก

ดำเนินชีวิตอย่างมั่นใจแม้ในโลกที่อันตราย 60

บทที่เจ็ด

วิธีช่วยเหลือ 68

บทที่แปด

ที่ลี้ภัยและความหวังสูงสุดของเรา 73

บทนำ

“คุณ อยู่ใกล้ทีวีเปล่า” เป็นคำถามที่ ภรรยาผมโผล่ออกมาทันทีที่ผม รับโทรศัพท์ “เปล่า” ผมตอบและ ก่อนข้างแปลกใจที่ไม่ได้ยินคำทักทายอย่างร่าเริงตามปกติ จากเธอ ผมกำลังทำงานอยู่ที่โต๊ะทำงานเหมือนที่ทำอยู่เป็นประจำในทุกเช้าวันอังคาร “ไปที่ทีวี!” เธอยื่นกราน “เครื่องบินสองลำเพิ่งจะพุ่งชนตึกเวิลด์เทรดเซ็นเตอร์ใน นครนิวยอร์ก พวกเขาคิดว่าอาจเป็นกลุ่มก่อการร้าย!”

ชั่วอึดใจต่อมา ผมกับเพื่อนร่วมงานสองสามคนก็จับ กลุ่มกันหน้าจอทีวีเล็กๆ ในห้องตัดต่อวิดีโอแคบๆ เรา จ้องดูด้วยความตะลึงงัน ในขณะที่ภาพของเครื่องบิน

โดยสายการบินยูไนเต็ดเทียบินที่ 175 และสายการบินอเมริกันเทียบินที่ 11 พุ่งเข้าชนตึกแฝดอย่างรุนแรง ถูกฉายซ้ำแล้วซ้ำอีก ขณะที่เรากำลังพยายามรับรู้กับสิ่งชั่วร้ายที่เกิดขึ้นตรงหน้า ตึกที่อยู่ทางทิศใต้ก็ถล่มลงมาท่ามกลางกลุ่มควันหนาทึบของเศษหินเศษปูน ไม่นานนักตึกทางทิศเหนือก็ทรุดตัวพังทะลายลง ชั่วขณะหนึ่งทั้งสองตึกยังอยู่ตรงนั้น แต่แล้วมันก็หายไปพร้อมกับชีวิตผู้คนอีกไม่รู้เท่าไร ตลอดวันนั้นและอีกหลายวันต่อมาผมเกาะติดทุกการรายงานข่าว เพื่อจะรู้ให้ได้มากที่สุดถึงชะตากรรมของผู้ที่ติดอยู่ในเหตุการณ์ ซึ่งเหมือนฝันมากที่สุดเหตุการณ์หนึ่งเท่าที่ผมเคยพบมา ภาพเลวร้ายต่าง ๆ ที่ได้เห็นสลักลึกลงไปในความทรงจำของผมอย่างไม่มีวันลบเลือน

โลกเปลี่ยนไปในวันนั้นสำหรับเราทุกคน และไม่ใช่สำหรับผู้ที่อยู่ในสหรัฐอเมริกาเท่านั้น กลุ่มก่อการร้ายได้ประกาศอย่างชัดเจนในวันที่ 11 กันยายน (9/11) แล้วว่าไม่มีที่ไหนในโลกที่ปลอดภัยอย่างแท้จริง ถ้ามหาอำนาจชาติสุดท้ายที่เหลืออยู่ในโลกยังถูกโจมตีด้วยการจู่โจมที่สร้างความเสียหายได้มากขนาดนั้น เราทุกคนก็ล้วนอยู่ใน

ความเสี่ยงทั้งสิ้น นักจิตบำบัดด้านการสูญเสียชีวิตที่มีชื่อเสียงคนหนึ่งให้ข้อสังเกตว่า “ไม่ว่าเราจะสูญเสียคนใกล้ชิดตัวหรือไกลตัวไปหรือไม่ก็ตาม เราทุกคนล้วนสูญเสียสิ่งที่มีค่าอย่างมาก เราได้สูญเสียภาพลวงตาที่เรามีในเรื่องความปลอดภัยไปแล้ว”ⁱ

เมื่อโศกนาฏกรรมจู่โจมความปลอดภัยก็ค่อยๆ จางหายไป ความมั่นคงถูกบ่อนทำลาย ความรู้สึกไม่แน่ใจมีอยู่ดาษดื่น ความกลัวแผ่เข้ามา และความอ่อนแอของมนุษย์ถูกเปิดเผย เมื่อเผชิญกับภาวะที่ต้องตายของตนเองความอ่อนแอก็กลายเป็นหมอกหนาเข้าปกคลุมจิตใจของมนุษย์ แต่โศกนาฏกรรมไม่ได้เกิดจากการก่อการร้ายเท่านั้น มันโจมตีเราโดยไม่บอกกล่าวได้จากทุกทิศทุกทาง

การสูญเสียของแต่ละคนในทุกๆ รูปแบบ สามารถเปลี่ยนชีวิตของผู้ที่ได้รับผลกระทบนั้นโดยตรง แต่มีเหตุการณ์บางอย่างซึ่งน่าหวาดกลัวและเกิดขึ้นโดยไม่คาดคิด ที่สามารถสร้างภาวะบอบช้ำในจิตใจให้กับสังคมโดยรวมได้

ขณะที่เขียนหนังสือเล่มนี้ ผมได้รับโทรศัพท์แจ้งว่ามีข่าวสะเทือนใจผู้คนในเมืองซึ่งเป็นบ้านเกิดที่ผมเติบโตมามีชาวประมงไปพบศพหลานสาววัย 26 ปีของครอบครัวเพื่อนในทะเลสาบแถวนั้น เธอถูกฆ่ารัดคอ

โศกนาฏกรรมจู่โจมเข้ามาได้ลึกที่สุดเวลาที่มันโจมตีในจุดที่เราคาดไม่ถึงมากที่สุด มันทำลายความรู้สึกมันคงปลอดภัยของเรา และเขย่าขวัญเราด้วยความรู้สึกสูญเสียและความอ่อนแอ

เราควรคิดและรู้สึกอย่างไรเมื่อชีวิตได้สัมผัสกับเหตุการณ์ใหญ่ ขนาดที่สร้างหายนะได้อย่างฉับพลันและรุนแรง เราจะสูญเสียความหวังทั้งหมดไปไหม หรือจะเรียนรู้ประสบการณ์เหมือนกับอีกหลายคนที่พบว่า ยังมีหนทางที่จะอยู่รอดหรือแม้กระทั่งเติบโตขึ้นได้เมื่อต้องเผชิญกับภัยธรรมชาติ เผชิญกับอุบัติเหตุที่สร้างความเสียหายอย่างใหญ่หลวง และความรุนแรง

ภัยธรรมชาติ คือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างฉับพลันและทำลายล้าง ส่งผลให้เกิดความสูญเสียอย่างใหญ่หลวงในวงกว้างต่อชีวิตและทรัพย์สิน เช่น

- 2004 - แผ่นดินไหวครั้งรุนแรงที่สุมาตรา ซึ่งส่งผลให้เกิดคลื่นยักษ์สึนามิพัดถล่มหลายประเทศในเอเชีย อินเดีย และแอฟริกา มีผู้เสียชีวิตมากกว่า 200,000 คน
- 2005 - พายุเฮอริเคนแคทริน่าถล่มรัฐนิวออร์ลีอันส์ สหรัฐอเมริกา
- 2008 - พายุไซโคลนนาร์กิสที่ประเทศเมียนมาร์ ส่งผลให้มีผู้เสียชีวิตกว่า 100,000 คน
- 2010 - แผ่นดินไหวใหญ่ที่ประเทศเฮติ ตามมาด้วยประเทศชิลีในอีกไม่กี่เดือนถัดมา ประมาณการมีผู้เสียชีวิตกว่า 300,000 คน
- 2011 - แผ่นดินไหวใหญ่ที่ญี่ปุ่น ซึ่งก่อให้เกิดคลื่นสึนามิพัดถล่มหลายเมือง และเป็นจุดเริ่มต้นการรั่วไหลของกัมมันตภาพรังสีจากโรงไฟฟ้านิวเคลียร์ที่ฟูกูชิม่า ที่ยังส่งผลกระทบจนทุกวันนี้
- 2011 - อุทกภัยครั้งรุนแรงในประเทศไทย
- 2013 - อุทกภัยและดินโคลนถล่มที่มณฑลเสฉวน ประเทศจีน

- 2015 - แผ่นดินไหวในประเทศเนปาล, เหตุดินถล่มกินบริเวณกว้างถึง 20,000 ตร.กม. ในพื้นที่เขตอุตสาหกรรมเมืองเสิ่นเจิ้น ประเทศจีน
- เหตุไฟป่า หิมะถล่ม และภูเขาไฟระเบิดที่เกิดขึ้นในหลายประเทศทั่วโลก*

อุบัติเหตุที่สร้างความเสียหายอย่างใหญ่หลวง
คือเหตุการณ์ที่ไม่คาดคิดและไม่ได้ตั้งใจให้เกิดขึ้น ซึ่งส่งผลให้เกิดการบาดเจ็บ การสูญเสีย และความเสียหาย มักเกิดจากความประมาทเลินเล่อหรือเครื่องยนตร์กลไกขัดข้อง เช่น

- อุบัติเหตุทางรถยนต์
- เครื่องบินตก
- อุบัติเหตุจากการทำงาน
- ไฟไหม้ที่อยู่อาศัย
- การจมน้ำ

โศกนาฏกรรมจากความรุนแรง เป็นผลของการตั้งใจก่อความรุนแรงโดยมุ่งเป้าไปที่บุคคลหรือกลุ่มบุคคล เช่น

- การโจมตีอย่างรุนแรง
- การลอบวางเพลิง
- การลักพาตัว
- การฆาตกรรม
- การโจมตีของผู้ก่อการร้าย
- สถานการณ์ที่มีการจับตัวประกัน
- สงคราม
- การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์
- การทรมาน

แม้จะมีความพยายามทำให้โลกเป็นสถานที่ที่ปลอดภัยมากขึ้นสำหรับตัวเราเองและลูกหลานของเรา แต่โลกก็ยังเต็มไปด้วยความรุนแรง ภัยพิบัติ และหายนะต่างๆ

ตามข้อมูลของกาชาดสากล (IFRC - International Federation of Red Cross and Red Crescent Societies) ได้บันทึกสถิติของปี 2014 ว่ามีภัยพิบัติทางธรรมชาติ (ไม่นับรวมที่เกิดจากน้ำมือมนุษย์) เกิดขึ้นทั่วโลก 317 ครั้ง สร้างผลกระทบใน 94 ประเทศ มี

ยอดผู้เสียชีวิตกว่า 8,186 คน และมีผู้ได้รับผลกระทบถึง 107,000,000 คน**

คำถามจำนวนหนึ่งที่จู่โจมเราทันทีตามหลังหายนะเช่นนั้นก็ คือ เราเหลืออะไรบ้างหลังจากสูญเสียไปมากขนาดนั้น เราจะรับมือกับโศกนาฏกรรมนี้อย่างไร เราจะอยู่รอดได้เช่นไร เรารู้สึกและควรจะรู้สึกอย่างไร เราจะรู้สึกปลอดภัยได้อีกไหม สิ่งต่างๆ จะกลับมาเป็นปกติได้อีกหรือไม่ เราจะช่วยเหลือซึ่งกันและกันผ่านโศกนาฏกรรมเหล่านี้ได้อย่างไร

พวกเราหลายคนถามถึงวิธีรับมือหากต้องเผชิญหน้ากับความอ่อนแอของตัวเองเมื่อตกอยู่ท่ามกลางภัยพิบัติ นั่นเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้ภาพยนตร์หลายเรื่องน่าดึงดูดใจ อย่างเช่น *ไททานิก*

ไททานิก ยังคงเป็นหนึ่งในภาพยนตร์ที่ทำรายได้สูงสุดตลอดกาล ส่วนหนึ่งเพราะมันเป็นเรื่องราวโศกนาฏกรรมความรักที่เกิดขึ้นในช่วงที่เกิดภัยทางทะเลอันลือชื่อ ซึ่งส่งผลกระทบทั้งในระดับบุคคลและมีความสำคัญในระดับนานาชาติด้วย นี่เป็นความจริงสำหรับทุกเหตุการณ์ที่เป็น

โศกนาฏกรรม เรามองว่ามันเป็นเหตุการณ์ใหญ่ ที่ใหญ่ยิ่งกว่าชีวิต แต่เหตุการณ์เขย่าโลกที่สร้างหายนะได้อย่างฉับพลันรุนแรงเหล่านั้น ประกอบไปด้วยเรื่องราวเล็กๆ จำนวนมากซึ่งมีความสำคัญไม่ด้อยไปกว่ากันเลย เป็นเรื่องราวที่ผู้คนได้ค้นพบในขณะเผชิญกับความไม่แน่นอนว่า สิ่งที่มีความหมายที่สุดสำหรับผู้ที่ยังอยู่คืออะไร

โศกนาฏกรรมมีวิธีเผยให้เห็นถึงสิ่งเลวร้ายที่สุดและดีที่สุดในตัวเรา เหตุการณ์เดียวกับที่นำพวกหวัชโมยไปยังสะพานบ้านที่ได้รับความเสียหาย กลายเป็นโอกาสให้คนอื่น ๆ ยื่นมือออกช่วยเหลือซึ่งกันและกันอย่างที่พวกเขาไม่เคยทำมาก่อน วิธีที่เราตอบสนองบอกอะไรได้มากที่สุดเกี่ยวกับตัวเราเอง